

C157 – LEE21

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

29 maart 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de verplichte ontvoogding van de gemeenten voor 1 mei 2007	1
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de onderhoudspremie voor monumenten	8

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de verplichte ontvoogding van de gemeenten voor 1 mei 2007

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag gaat over de verplichte ontvoogding van de gemeenten. Er is vooropgesteld dat de zelfstandige afhandeling door de gemeenten van het vergunningenbeleid heel belangrijk is. De termijn om aan de vijf voorwaarden te voldoen, is tijdens deze legislatuur verlengd tot 1 mei 2007. Die datum komt steeds dichterbij. Veel gemeenten zetten dan ook alles op alles om zo snel mogelijk aan die voorwaarden te voldoen.

We stellen vast dat heel wat steden nog niet zo ver gevorderd zijn. Uit een rondvraag van de VVSG blijkt dat momenteel slechts 3 procent van de Vlaamse steden en gemeenten daadwerkelijk ontvoogd is. De situatie kan worden opgevolgd via de website www.ruimtelijkeordening.be. Op die website staat vermeld welke gemeenten aan welke voorwaarden voldoen. Vooral het vergunningenregister zou een probleem vormen.

Mijnheer de minister, naar aanleiding van de bespreking van het uitstel van die termijn tot 1 mei 2007 en van de bespreking van uw beleidsbrief (*Parl. St.* VI. Parl. 2006-07, nr. 15/4-G) bent u zelf het engagement aangegaan om de lokale besturen die problemen hebben om aan de vijf ontvoogdingsvoorwaarden te voldoen, actief te begeleiden.

U hebt een rondschrijven gericht aan alle lokale besturen. Daarin vroeg u hoe ver ze staan met de ontvoogding en welke knelpunten ze ervaren. U hebt zich ertoe geëngageerd om personeel aan te werven dat de gemeenten individueel en stapsgewijze zou begeleiden bij die ontvoogding. Op 15 april 2007 verschijnt er een nieuw nummer van Lokaal – het VVSG-ledenblad – dat daarover een artikel zal publiceren.

Mijnheer de minister, dit is de ideale gelegenheid om uw beleid ter zake nog eens toe te lichten en de gevolgen te verduidelijken voor de gemeenten die tegen 1 mei 2007 niet aan de ontvoogdingsvoorwaarden zullen voldoen. De heer De Meyer had een gelijkaardige vraag, en sluit zich dan ook aan bij mijn vraag.

Mijnheer de minister, hoeveel gemeenten voldoen aan de ontvoogdingsvoorwaarden? Kunt u bevestigen dat voorlopig slechts 3 procent van de gemeenten ontvoogd is, zoals is gebleken uit de VVSG-analyse? Hebt u veel reacties gekregen op uw rondschrijven naar aanleiding van het verlengen van de termijn? Hoe hebt u die gemeenten begeleid? Hebt u daar extra personeel voor aangeworven? Kunt u ons een overzicht bezorgen van de meest voorkomende knelpunten? Klopt het dat het vooral de vergunningenregisters zijn die voor problemen zorgen? Er zijn niet echt sancties getroffen voor de gemeenten die niet voldoen aan de voorwaarden. Toch ben ik ervan overtuigd dat gemeenten die tegen 1 mei 2007 niet aan de voorwaarden voldoen, daarvan de gevolgen zullen dragen.

Mijnheer de minister, zijn er bijkomende maatregelen nodig om de ontvoogding vlotter te laten verlopen? Houdt dit bijvoorbeeld een verlenging van de termijn in? Of zult u andere maatregelen treffen, zoals een nog meer individuele begeleiding van de lokale besturen?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de vraag van mevrouw Schauvliege is terecht en relevant. Ik heb een aansluitende vraag. Mevrouw Schauvliege, u hebt al verwezen naar de webstek van Ruimtelijke Ordening, waar eigenlijk de stand van zaken kan worden gevolgd.

Mijnheer de minister, onze fractie heeft in verschillende gemeenten gevraagd hoe het juist zat met de invulling van de ontvoogdingsvoorwaarden. Als we het antwoord van de gemeenten vergelijken met wat we terugvinden op de webstek, stellen we vast dat ze meestal niet overeenstemmen. Volgens de gemeenten komt dat omdat de dossiers die zijn ingediend, op een of andere manier blijven hangen. Daardoor kunnen we als lokale politici niet over de juiste informatie beschikken, want de webstek van Ruimtelijke Ordening en de antwoorden van de gemeenten verschillen.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, een tijdje geleden heb ik, naar aanleiding van een andere vraag om uitleg, een vraag gesteld in verband met de beroemde vijf voorwaarden. (*Parl. St.* VI. Parl. 2006-07, nr. C53) U hebt toen expliciet gezegd dat 1 mei 2007 de datum is waarvan niet kan worden afgeweken. Er zouden alleen een aantal versoepelingen optreden.

Als men de optelsom maakt – en men kan de webstek perfect raadplegen om te weten waar de gemeenten

staan –, zie ik dat er vooral voor de structuurplannen en de vergunningenregisters bij veel gemeenten problemen zijn.

Ik hoor ook van collega's uit omliggende gemeenten dat zij zich afvragen wat op 1 mei zal gebeuren voor de gemeenten. Zal dat ook tijdig worden gecommuniceerd, want het is kort dag? Blijft het zoals het is of zal uitstel worden verleend?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal de PowerPoint-presentatie van de administratie overlopen, om te kijken waar we exact staan en om daarna te zeggen waar we mee bezig zijn. Ik zal niet zeggen wat we allemaal al gedaan hebben, want dan zijn we nog een hele poos bezig. Op dit ogenblik hebben we een goede status quaestio en gaan we na hoe we met deze gemeentebesturen zullen omgaan.

Toen we decretaal de termijn hebben gewijzigd van 1 mei 2005 naar 1 mei 2007, hebben we eigenlijk politiek afgesproken dat we die datum niet meer gaan wijzigen. Ik ben ook niet van plan om die datum te wijzigen. 1 mei 2007 is een termijn van orde, omdat we een aantal sanctioneringsvoorwaarden geschrapt hebben.

Wat houdt dat nu eigenlijk allemaal exact in? Door de goedkeuring van ons decreet op 18 mei 1999 heeft dit parlement ervoor geopteerd om, wat ruimtelijke ordening betreft, een compleet nieuwe weg in te slaan. We mogen niet vergeten dat de vorige wet op de stedenbouw meeding van 1962. We hebben 37 jaar gedraaid in een bepaald systeem, dat we met het decreet van 18 mei 1999 hebben omgegooid. Bij de eerste installatievergadering van het Vlaams Parlement werd de startdatum van het decreet uitgesteld naar 1 mei 2000. Vanaf die dag werken we binnen deze nieuwe decretale teksten.

We werken met een heel nieuw planningsinstrumentarium en proberen de gemeenten te overtuigen dat ze eerst moeten plannen voor ze vergunnen, terwijl Vlaanderen gespecialiseerd is in het eerst vergunnen en dan plannen, om vooral nadien vast te stellen dat een en ander niet consistent is gebeurd. We vragen dat de planning van de structuurplannen op de drie beleidsniveaus zo snel mogelijk tot stand komt.

In de vorige zittingsperiode hebben we nogal wat geworsteld. Het RSV was goedgekeurd in 1997. De provinciebesturen, met Vlaams-Brabant als laatste, hebben in de vorige legislatuur allemaal hun plan opgemaakt. Vandaag zitten we met de uitvoering op gemeentelijk niveau.

Met betrekking tot vergunningen was en is in het nieuwe decreet aangekondigd dat de gemeenten, via het voldoen

aan de vijf voorwaarden, de volledige autonomie op het vlak van vergunningenbeleid zouden kunnen verwerven. Daardoor zou het verplicht en bindend advies van de gemachtigd ambtenaar verdwijnen. We komen dan in een legistische controle die wordt uitgevoerd door onze buitenafdelingen. De gemeenten die vandaag klagen dat we te traag zijn, hebben sinds enige tijd de mogelijkheid om volledig gratis deze bevoegdheid van de minister en zijn administratie over te nemen. Zij kunnen dus volledig zelf hun vergunningenbeleid organiseren, vanzelfsprekend op voorwaarde dat ze aan een aantal bindende bepalingen voldoen.

De vijf voorwaarden kennen we: een ruimtelijk structuurplan hebben, een stedenbouwkundige ambtenaar hebben, een plannenregister hebben, een vergunningenregister hebben en beschikken over een register van onbebouwde percelen.

Op dit ogenblik werken we in twee systemen. Artikel 193 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening regelt de overgang van de oude naar de nieuwe vergunningsprocedures, waarbij nieuwe decreetsbepalingen van toepassing worden en we eigenlijk een beetje afstappen van de klassieke artikelen 43 tot 55 en terechtkomen bij de artikelen 106 tot 126. Deze decreetsbepaling stelt ook dat 1 mei 2007 de datum is die werd, wordt en zal worden nagestreefd door de decreetgever, maar we zijn ons meer dan wie ook bewust van de moeilijkheden op het terrein om een en ander te regelen.

Mevrouw Schauvliege, u zegt dat er ondertussen wel wat sancties geschrapt zijn voor die gemeenten die niet zouden voldoen aan de vijf voorwaarden tegen 1 mei 2005 en nadien tegen 1 mei 2007. U weet dat de provinciale besturen, inzonderheid de bestendig afgevaardigden, collegiaal zijn komen vragen om de sanctie te schrappen dat een gemeente haar vergunningenbevoegdheid zou verliezen ten voordele van de deputatie, die dat veeleer als een nadeel dan als een voordeel beschouwde. Bij het verschuiven van de datum heeft het parlement wel degelijk gezegd dat na 1 mei 2007 het vergunningenbeleid op het niveau van de gemeente blijft, weliswaar voor de niet-ontvoogde gemeenten nog steeds onderworpen aan het bindend advies van de stedenbouwkundig ambtenaar.

Wat is er wél veranderd? Dit lijkt vrij onschuldig, maar wij hebben bij de decreetswijziging van 22 april 2005 beslist om een plannings sanctie in te voeren voor die gemeenten die niet tijdig beschikken over een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan – omdat dat eigenlijk de basis van het beleid is – waarin een en ander bepaald is. Die sanctiebepaling is dat afwijkende BPA's die opgestart zijn na 1 november 2006, enkel nog definitief aanvaard kunnen worden tot 1 mei 2008, mits er voldaan is aan het feit dat het gemeentelijk

ruimtelijk structuurplan op zijn minst voorlopig aanvaard is en dus in de eindfase van de definitieve goedkeuring zit.

De tweede sanctie is dat vanaf 1 mei 2008 geen enkele definitieve aanvaarding van afwijkende BPA's meer mogelijk is. Gemeenten behouden met andere woorden wel hun vergunningsbevoegdheid onder voogdij en toezicht van het Vlaamse Gewest, maar kunnen geen enkel initiatief meer starten indien zij niet beschikken over een goedgekeurd gemeentelijk structuurplan, en indien zij niet op zijn minst die inspanningen geleverd hebben. Dat is natuurlijk een zwaard van Damocles. In een kleine gemeente is dat misschien niet onmiddellijk voelbaar, maar in middelgrote gemeenten en stedelijke gebieden begint dit verpletterend te werken. Denk maar aan het aanleggen van een containerpark, wat meestal ergens in een aangrenzende landbouwzone gebeurt; denk maar aan het uitbreiden van een kerkhof, waardoor je in landbouw-, bos- of nog een ander gebied terechtkomt; denk maar aan een aantal regularisaties van jeugdkampen en dergelijke toestanden. Tegen 2012 gaat dit loodzwaar beginnen te wegen op die gemeenten die niet ontvoogd willen worden. De decreetsbepaling is een voldoende vingerwijzing om iedereen ervan te overtuigen dat er op dit ogenblik actie moet worden ondernomen.

U stelde mij de vraag over de actieve opvolging door het agentschap. In februari 2006 heeft onze administratie een enquête gehouden bij de gemeenten. Er zijn toen heel wat afspraken gemaakt rond een actieve opvolging van de gemeentebesturen. Ik was daarbij de tolk van de verzuchtingen van dit parlement. Op onze uitdrukkelijke vraag is in de vijf buitenafdelingen ondertussen een helpdesk ingevoerd volgens een gelijkaardig organigram. Per voorwaarde werd een aanspreekpunt aangesteld: de gewestelijke planologische ambtenaar is het aanspreekpunt voor de plannenregisters, de GIS-coördinator voor het vergunningenregister, enzovoort.

De samenstelling van de helpdesk werd door de respectieve afdelingshoofden van de toenmalige ROHM-afdelingen meegedeeld aan de gemeenten en de provincie. Er werden ondertussen ook gerichte infosessies gehouden, in functie van de concrete achterstand die een bepaalde groep gemeenten hadden. We hebben ze gesegmenteerd opgeroepen. Volgens mijn administratie was de respons hierop zeer groot. Slechts uitzonderlijk kwam een opgeroepen gemeente niet opdagen. Met andere woorden: deze keer was men wel bij de les.

De helpdesk functioneert nu als een aanspreekpunt voor de gemeenten die vragen hebben rond de vijf voorwaarden. De gemeenten richten zich dus tot de helpdesk op provinciaal niveau. Voor het geval dat er een nieuwe bottleneck ontstaat, hebben we naast de frontoffice ook nog een backoffice geïnstalleerd in Brussel. Op die manier hebben we ook in Brussel een helpdesk uitgebouwd

van ambtenaren die als aanspreekpunt gelden voor de vragen die vanuit de buitenafdelingen gesteld worden.

De heer Stefaan Van Rossum is voor het departement op dit ogenblik het aanspreekpunt voor alle problemen met betrekking tot het vergunningenregister, en dat zijn de grootste problemen. Het gaat dan over de problematiek van al of niet vervallen verkavelingen en dergelijke meer. De dames Stephanie Maes en Katleen Vermeiren zijn bevoegd voor het plannenregister, de heer Jean-Paul Beys is het aanspreekpunt voor het register van onbebouwde percelen, de heer Wolfgang Vandevyvere voor de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaren, en de heren Jan Vanderstraeten en Stefaan Van Rossum zijn bevoegd voor de globale opvolging van de vijf voorwaarden. Zij coördineren dagelijks en wekelijks hoe we hiermee opschieten.

We hebben een aantal initiatieven genomen, die misschien niet zichtbaar zijn, maar die vooral de bedoeling hebben om efficiënt te zijn en de gemeenten een helppunt te geven om vragen te formuleren. Intussen werd beslist om een studie uit te schrijven. De studie wordt op dit ogenblik uitgevoerd door Deloitte en is al heel ver gevorderd.

De opdracht bestaat uit twee delen. Deloitte zal ten eerste nagaan wat de kostprijs is van de opmaak van plannen- en vergunningenregisters. We kunnen dat hier immers wel decretaal opleggen, maar het moet ook nog altijd gebeuren aan de basis. Dat gebeurt door een actieve bevraging bij de gemeenten die reeds over deze registers beschikken. We proberen vooral een paar indicatoren te krijgen met betrekking tot de kostprijs, de tijdsinzet en dergelijke. Het is de bedoeling om uit die conclusies resultaten te kunnen trekken, om eventueel een aantal voorwaarden of subsidiëringen bij te sturen.

We stellen op dit ogenblik vast dat nogal wat gemeenten terecht klagen dat de subsidie slechts een fractie bedraagt van de kost van het opstellen van een vergunningenregister. Zo'n vergunningenregister biedt echter wel een enorme meerwaarde bij de dossierbehandeling door de gemeenten.

De middeleeuwen zijn eindelijk voorbij. We zitten nu in een digitaal tijdperk waarin dit soort van informatie via 'a press on the button' kan worden opgevraagd. Daarnaast kan de opdracht naar informatieverstrekking, zoals bepaald in het decreet, keurig worden ingevuld. Daarmee kunnen we een intrieste bladzijde in de annalen van de geschiedenis van de ruimtelijke ordening omslaan. Wanneer een notaris een goed verkoopt, kan hij nu ten minste beschikken over een uittreksel uit het vergunningenregister.

We stellen vast dat de gemeenten, die creatief zijn en daar overigens het recht toe hebben, vandaag al een

retributiereglement hebben geïnstalleerd. Voor het afleveren van een uittreksel uit het vergunningenregister vragen zij een bepaald bedrag. Uit een eerste onderzoek blijkt dat een bedrag van ongeveer 50 euro wordt gevraagd. Daardoor krijgen de gemeenten de mogelijkheid om op zeer korte termijn het geïnvesteerde bedrag af te schrijven, waardoor onze subsidie tot een symbolische bijdrage verwordt.

Ten tweede bevragen we in die studie heel actief de gemeenten die al ver gevorderd zijn, over wat hen remt om te voldoen aan de vijf voorwaarden. Gemeenten die voldoen aan vier voorwaarden en kenbaar maken wat het probleem is om aan de vijfde voorwaarde te voldoen, zullen we coachen om toch over de meet te raken en dus aan die vijfde voorwaarde te voldoen. Mijn gemeente Kapellen voldoet aan vier voorwaarden maar niet aan de vijfde voorwaarde inzake het vergunningenregister. Via een grenscorrectie is mijn gemeente uitgebreid met 8000 inwoners. Die informatie is ergens bij de stedelijke diensten van Antwerpen opgeslagen. De consultatie daarvan verloopt vrij moeizaam. Bovendien moet nogal wat informatie worden verkregen van het ministerie van Financiën, meer bepaald uit het kadaster. Het kadaster is echter onderbemand en kan die informatie dus niet leveren.

Wat doen wij dan? Wij gaan na of er geen contacten kunnen worden gelegd vanuit Vlabel, onze eigen Vlaamse belastingdienst, naar Acred (de federale administratie van het Kadaster, de Registratie en de Domeinen) om daaraan te remediëren. Er zijn zelfs gemeenten die personeelsleden detacheren naar het kadaster om zelf de informatie op te zoeken. Dat blijkt allemaal uit dat onderzoek.

Wat de ontvoogding betreft, zal ik beginnen met de gemeenten die op 22 maart 2007, vorige week dus, beschikten over een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Op dit ogenblik zijn er 165 gemeenten die beschikken over een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Op 1 mei 2006 waren dat er 110. Op een jaar tijd zijn er dus 55 gemeenten bij gekomen. 37 gemeenten beschikken over een ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, 28 gemeenten beschikken over een voorontwerp en 70 gemeenten hebben een startnota klaar. Dat betekent dat er op dit ogenblik 8 van de 308 Vlaamse gemeenten niet gestart zijn. Zij zullen dus een supersprint moeten lopen. Deze 8 gemeenten worden actief bevraged.

Een andere voorwaarde is dat de gemeenten moeten beschikken over een gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Vandaag beschikken 242 van de 308 gemeenten over een gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Vermoedelijk zijn er zelfs meer die een ambtenaar hebben die aan de aanstellingsvoorwaarden voldoet, maar die om een of andere – al dan niet bewuste –

redenen niet officieel met de titel gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar werd bekleed.

Om de knelpuntgemeenten te helpen bij het aanwerven van een gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar, onderzoekt mijn administratie op dit ogenblik of we de aanstellingsvoorwaarden niet kunnen herbekijken, en ze indien nodig zelfs lichtjes versoepelen, dit zonder de kwaliteit in het gedrang te brengen. Daarbij zouden ambtenaren die zich engageren om binnen een bepaalde periode het vereiste diploma te behalen, aangesteld kunnen worden. Deze mogelijkheid was beperkt tot een periode van 5 jaar na de inwerkingtreding van het decreet. Het idee zou zijn om deze periode te verlengen tot 1 mei 2012. Op die manier kan de kip-ei relatie worden doorbroken. Dit is eigenlijk ook een antwoord op een vraag die mevrouw Schauvliege op 19 januari 2006 heeft gesteld over de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. C112*).

Het plannenregister lijkt mij het meest triviale instrument dat een gemeente zou moeten hebben. Daarin staat welke plannen van toepassing zijn op het grondgebied en welke plannen nog van kracht en meebepalend zijn in het vergunningenbeleid. We stellen vast dat op dit ogenblik 98 plannenregisters conform zijn verklaard. Dat is dus ongeveer een op drie. Op het moment van het opstellen van de slide waren dat 87 plannenregisters.

Uit voorlopige resultaten van het onderzoek van Deloitte over het opstellen van de plannenregisters blijkt ook dat het opstellen van een plannenregister een fractie is van de werkzaamheden die nodig zijn voor het opstellen van een vergunningenregister. Ik begrijp dan ook niet goed waarom gemeenten geen schoon schip maken en dat plannenregister uitwerken. We zullen de stedenbouwkundig ambtenaren actief coachen om gemeenten te helpen en om na te gaan welke BPA's nog van kracht zijn binnen de gemeentebesturen.

En dan komen we bij de achillespees van het decreet van 18 mei 1999. Het is overduidelijk dat het opstellen van een vergunningenregister de moeilijkst te vervullen voorwaarde is. Het vraagt veel werk van de gemeenten om alle dossiers uit het verleden in een database in te voeren. Ik blijf het vreemd vinden dat gemeenten dat nog niet hebben. Daarom hebben we het decreet versoepeld. Door de wijziging van oktober 2003 moeten in de eerste fase enkel de bouwvergunningen van na 1 januari 1990 ingevoerd worden. Blijkbaar blijft dit voor moeilijkheden zorgen. De bedoeling is om nadien in de tijd op te schuiven om dan te beschikken over een register van goedgekeurde vergunningen. Er bleken de eerste jaren ook veel softwareproblemen te zijn. Ook daar hebben we de gemeenten een helpende hand toegestoken.

In West-Vlaanderen zijn er drie vergunningenregisters goedgekeurd: Wevelgem, Avelgem en Zwevegem. U zult merken dat dit bijna naadloos samenvalt met de gemeenten die ontvoogd zijn. Meestal is dit de laatste voorwaarde waaraan ze voldeden. Er zijn op dit ogenblik in West-Vlaanderen vijftien registers in behandeling bij de buitendienst, dat is de administratie R-O West-Vlaanderen. Het gaat over Diksmuide, Moorslede, Ardoorie, Roeselare, Waregem, Zonnebeke, Izegem, Harelbeke, Ieper, Gistel, Staden, Lichtervelde, Pittem, Houthulst en Tielt. Ik pleit voor een stuk schuldig vanuit onze administratie.

U kent de moeilijkheden die we ook personeelsmatig gehad hebben in West-Vlaanderen. Een deel is achterstand van onze buitendienst, maar intussen zijn er genoeg initiatieven genomen. We hebben een nieuw afdelingshoofd aangetrokken met wie ik gisteravond vergaderd heb om te kijken hoe we de werkzaamheden opnieuw op volle snelheid krijgen. Nieuwe behandelaars zijn er nu ook mee bezig.

In Oost-Vlaanderen zijn er zeven vergunningenregisters goedgekeurd: Denderleeuw, Evergem, Kruibeke, Sint-Laureins, Sint-Niklaas, Stekene en Wetteren. Er zijn elf vergunningenregisters ingediend, dus ook daar kunnen we snel verdubbelen. Het gaat om: Aalter, De Pinte, Deinze, Gavere, Knesselare, Kruishoutem, Nazareth, Oudenaarde, Sint-Lievens-Houtem, Sint-Martens-Latem en Zelzate.

In Antwerpen zijn er vijf vergunningenregisters goedgekeurd: Hoogstraten, Niel, Stabroek, Bornem en Rijkervorsel. Er zijn elf registers ingediend, waarvan sommige in een zeer vergevorderd stadium van goedkeuring zitten: Retie, Laakdal, Herselt, Balen, Rumst, Brasschaat, Hemiksem, Schilde, Putte, Schoten en Geel. Het zou voor ons ook heel mooi zijn als we Geel kunnen lossen. Recent heeft de stad Antwerpen het volledige dossier binnengebracht. De goedkeuring daarvan vraagt natuurlijk immens veel werk van onze administratie. Ondertussen lopen we door in het oude systeem. Daarom zeg ik dat we proberen om de gemeenten waarvoor dat kan zo snel mogelijk los te gooien, zodat we personeel kunnen vrijmaken.

Ik rond af met Vlaams-Brabant. Er zijn vier vergunningenregisters goedgekeurd: Londerzeel, Vilvoorde, Zoutleeuw en Kortenaak. Het register van Halle is in behandeling.

Tot slot zijn in Limburg vijf vergunningenregisters goedgekeurd: Maaseik, Lommel, Beringen, Wellen en Genk. Er zijn twee vergunningenregisters ingediend: Borgloon en Voeren. De gemeenten Hamont-Achel, Peer, As, Diepenbeek en Herstappe staan op het punt om het vergunningenregister in te dienen. Ook hier komen we stilaan op snelheid.

Volgens het werkschema van de betrokken buitendiensten zou het aantal goedgekeurde vergunningenregisters tegen 1 mei opgetrokken kunnen worden van 24 naar 36. Zo gaan we stap voor stap vooruit.

Voor het register onbebouwde percelen stellen we vast dat de gemeenten die beschikken over een belasting op onbebouwde percelen, doorgaans heel snel in orde waren met hun register onbebouwde percelen. Het een houdt uiteraard nadrukkelijk verband met het ander. Op dit ogenblik wordt op technisch en administratief vlak de laatste hand gelegd aan een vernieuwde applicatie voor de opmaak van het register onbebouwde percelen. Het is de bedoeling om deze vernieuwde applicatie in de loop van de volgende weken ter beschikking te stellen van de gemeenten. Bedoeling is dat deze applicatie een belangrijke ondersteuning kan bieden aan gemeenten die niet over een eigen GIS-infrastructuur beschikken, aangezien de opmaak van het register mogelijk wordt via een internetgebaseerde applicatie.

De gemeenten die zelf met een GIS-systeem bezig zijn, kunnen natuurlijk verder gebruik maken van hun systeem, maar uiteraard staan hier ook uitwisselingsformats ter beschikking, en die zullen ook worden aangeleverd.

Momenteel zijn er vijftien gemeenten die aan de vijf voorwaarden voldoen en ontvoogd zijn of nagenoeg ontvoogd zijn. Ik som ze even op, bij wijze van spreken ter uitreiking van een grote onderscheiding: Avelgem, Denderleeuw, Evergem, Genk, Hoogstraten, Kruibeke, Lommel, Maaseik, Sint-Laureins, Stabroek, Vilvoorde, Wellen, Wetteren, Wevelgem en Zwevegem.

Ook de gemeenten Bornem, Londerzeel en Stekene voldoen op dit ogenblik aan de vijf voorwaarden, maar hebben er al dan niet bewust – en in de meeste gevallen is het bewust – nog geen verzoek tot ontvoogding ingediend. Ze zijn meestal intern nog orde op zaken aan het stellen om, eens ze ontvoogd zijn, in het ritme te kunnen treden.

Een aantal gemeenten staan ook heel dicht bij de eindmeet. In West-Vlaanderen zijn dat Ieper, Tielt en Zonnebeke. In Oost-Vlaanderen zijn het Nazareth en Sint-Gillis-Waas. Voor de provincie Antwerpen – en ik hoop dat het echt lukt – zijn dat Antwerpen, Brasschaat, Geel en Schoten. Mochten we deze vier gemeenten, waaronder een grootstad en Brasschaat, Schoten en Geel met ongeveer 35.000 inwoners, kunnen ontvoogden, zal de druk op onze buitendienst Antwerpen substantieel afnemen, waardoor we capaciteit vrij krijgen om de achterblijvers bij de hand te nemen en te coachen. In Limburg is Borgloon heel ver gevorderd.

Het is misschien interessant om ook de achterblijvers in beeld te brengen. Wie de schoen past, trekke hem

aan. In West-Vlaanderen zijn dat Vleteren, Mesen, Ichtegem en Kortemark. In Oost-Vlaanderen gaat het om Moerbeke en Wachtebeke. In Antwerpen zijn het Oud-Turnhout, Dessel en Lille. In Vlaams-Brabant zijn het Oud-Heverlee, Sint-Genesius-Rode, Drogenbos, Zaventem – maar daar hebben ze een nieuwe schepen, dus ze zullen er wel snel bij zijn – en Merchtem. In Limburg gaat het om Maasmechelen, Voeren en Lanaken. Bij de achterblijvers zijn er nogal wat gemeenten die heel ernstig bezig zijn om een en ander ook aan te pakken.

Veel gemeenten zijn op dit ogenblik actief bezig. In elke provincie zijn er achterblijvers. De redenen zijn natuurlijk bekend. De voorwaarden vragen wel degelijk tijd en inzet, en dus een bewuste keuze van ieder gemeentebestuur om er man- of vrouwkracht voor in te schakelen en financiële ondersteuning te geven. Ik moet toch signaleren dat niet elke gemeente staat te springen om ontvoogd te worden. Men blijft eigenlijk stilstaan bij de oude zeden en gewoonten uit een vorige eeuw, waarbij men dossiers gunstig adviseert, met het idee dat ze wel zullen worden afgeschoten door de provinciale buitendiensten. Ik dacht dat we daar stilaan van af waren, maar blijktbaar leeft dat nog altijd.

Wat zullen we doen? Op 5 februari 2007 heb ik een oudere versie van deze presentatie mogen toelichten in het college van gouverneurs. De vijf provinciegouverneurs, de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, het hoofd van het bestuur van het departement Binnenlandse Aangelegenheden en uw dienaar waren aanwezig. Er ontstond een zeer levendig debat, waarin de gouverneurs met hun kennis van zaken een aantal voorstellen hebben gesuggereerd over de voogdij. Wat dat betreft, zijn vandaag de voogdijmogelijkheden erg beperkt.

Op initiatief van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant leidde dit tot een geanimeerde uitwisseling van ideeën. De gouverneurs hebben toegezegd om dit dossier in al hun contacten met de gemeenten actief op te volgen. We zullen de gouverneurs stelselmatig op de hoogte houden van de stand van zaken in de verschillende gemeenten. De Vlaamse Regering zal verder een omzendbrief verspreiden, waarin we de volgende beslissingen meedelen. Een: iedere gemeenteraad zal in de loop van de volgende maanden aan het gemeentebestuur moeten rapporteren wat de stand van zaken is van de implementatie van de vijf voorwaarden. Twee: het college en de burgemeester zullen de gemeenteraad moeten uiteenzetten wat de gevolgen zijn als ze op 1 mei 2007 niet aan de voorwaarden voldoen.

Drie: volgens de nieuwe decretale bepaling in artikel 242bis van het Gemeentedecreet zullen de gemeenten inzake de beleidsnota die bij de begroting moet worden gevoegd, de opdracht krijgen om, op basis van de instructies van de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, in die beleidsnota uiteen te zetten hoe ver men

staat met de implementatie van de vijf voorwaarden, welk tijdsplan men denkt te moeten volgen om aan die vijf voorwaarden te voldoen en welke budgettaire middelen men zal aanwenden om dat te realiseren.

Anders gesteld, op deze wijze zullen we de gemeentebesturen vatten met een plicht tot het informeren van de gemeenteraden over de stand van zaken. Ik kan me voorstellen dat dit tot een geanimeerd democratisch debat in de gemeenteraden zal leiden. Verder zullen we in de begrotingsinstructies voor de gemeentebesturen, die traditioneel in de maand juli worden goedgekeurd, de gemeentebesturen meedelen dat ze in de beleidsnota die bij de begroting 2008 wordt gevoegd, moeten opnemen welke initiatieven de gemeentebesturen zullen nemen om binnen een bepaald tijdstraject aan de voorwaarden te voldoen. De gouverneurs hebben collegiaal toegezegd om een voogdijtoezicht uit te oefenen op de opdracht om deze voorwaarden in de beleidsnota op te nemen. Dat laatste betekent dat dit een grond kan vormen om de begroting van de gemeenten die de instructies aan hun laars lappen, niet goed te keuren.

Het decreet is goedgekeurd op 18 mei 1999 en de inwerkingtreding is uitgesteld tot 1 mei 2000. Op 1 mei 2005 moest aan de vijf voorwaarden zijn voldaan, maar er is uitstel gegeven tot 1 mei 2007. In samenspraak met de hele Vlaamse Regering sta ik erop dat de gemeenten in de loop van 2008 ernstig werken van de realisatie van de vijf voorwaarden. Zo niet komen ze regelrecht in botsing met de Vlaamse Regering. De begrotingsinstructies zullen alleszins aan de Vlaamse Regering ter goedkeuring worden voorgelegd.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Er zijn een aantal opmerkelijke vaststellingen. Mijnheer de minister, over het plannenregister heb ik dezelfde reflex als u. Wat is de reden waarom dit eigenlijk heel zwak is en er heel weinig gemeenten zijn die er redelijk ver mee staan? Ik had wel verwacht dat het vergunningenregister het moeilijkste zou zijn.

Mijnheer Peumans, ik volg uw redenering als u stelt dat we erover moeten waken dat de achterstand bij de buitendiensten, die dat allemaal moeten opvolgen, wordt aangepakt. Ik heb gezien dat er nog geen enkele grote stad is met een goedgekeurd vergunningenregister. Als al die steden hun vergunningenregister binnenbrengen voor goedkeuring, ontstaat een flessenhals en zullen de andere vergunningenregisters nog een tijdje blijven liggen.

Minister Dirk Van Mechelen: Mevrouw Schauvliege, ik wil toch iets zeggen over de steden. Genk is klaar en goedgekeurd. Gent heeft al verschillende versies bin-

nengebracht en is nu aan de finale versie bezig. Antwerpen zit in een soortgelijke dynamiek, en ik zou Vilvoorde ook een stad willen noemen. Ik wil alleen maar zeggen dat het er niet van afhangt of een gemeente klein of groot is. Het hangt ervan af of de gemeente het wil doen.

Mevrouw Joke Schauvliege: Oké, maar het personeel van de buitendiensten moet ook kunnen volgen. Mijnheer de minister, ik hoop dat u ook een inspanning wilt doen om voldoende ondersteuning te geven, zodat dit kan worden opgevolgd. Dat is mijn punt, want wie A zegt, moet ook B zeggen, en ervoor zorgen dat er voldoende personeel en middelen zijn.

Mijnheer de minister, de bijkomende sanctionering, als ik het zo mag noemen, is dat de gemeenten in hun beleidsnota moeten aangeven hoe ze aan de vijf voorwaarden voldoen. Dat lijkt me wel oké, maar u zegt dat er toezicht op uitgeoefend kan worden. Men is er niet echt toe verplicht, maar het is nog koffiedik kijken hoe minister Keulen dit verder zal uitwerken.

Ik ben ervan overtuigd dat de ontvoogding een goede zaak is. Het is een goede beleidskeuze geweest om die richting te volgen. Maar ik kan me niet van de indruk ontdoen dat heel wat gemeenten dat als een bijkomende zware taak zien en er niet altijd uit geraken. We kunnen de ene gemeente niet met de andere vergelijken. Een grotere gemeente heeft ook wat meer geschoold personeel dat daarmee bezig kan zijn. Andere gemeenten worstelen ermee en hebben eigenlijk niet voldoende ondersteuning.

Mijnheer de minister, ik vraag me ook af of binnen intergemeentelijke samenwerkingen nog een aantal zaken mogelijk zijn, en misschien moeten we dat ook nog meer aanmoedigen vanuit het beleid.

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: Wat de vijf voorwaarden betreft, vergt het opmaken van de lijst van de onbebouwde percelen in de praktijk geen grote technische kennis. Het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan wordt uitgegeven aan een ontwerp bureau. Als de gemeente geluk heeft, is het een goed ontwerp bureau en gaat het vooruit. Ook een zekere introductie bij de administratie is meegenomen.

Een ambtenaar aanstellen is een kwestie van politieke wil, maar dan komen we bij het plannen- en het vergunningenregister. Het plannenregister is juridisch misschien nog het simpelst op te maken, maar vereist wel een juridische benadering. Daar gaan al veel gemeenten over de kop. Zeker met het vergunningenregister gaan veel gemeenten over de kop, want het vergunningenregister is zeker een juridische benadering. Als men op het vergunningenregister staat, is het oké, maar als men er niet op staat, is het ook oké. Ik wil niet de problematiek van de weekendverblijven aanhalen, maar het gaat

om vergund geacht worden en vermoeden van vergund zijn. Daar zit het probleem.

Het probleem is dat de gemeenten – en dan spreek ik niet over steden met grote stedenbouwkundige diensten, maar over gemeenten met minder dan 20.000 inwoners – niet de mensen met de juiste kwalificaties hebben om voor het plannenregister en vooral voor het vergunningenregister te oordelen hoe men dat juist moet opmaken. Die gemeenten zijn bijna verplicht om naar een specialist te gaan, in dit geval een ontwerp bureau. Dat kan het bureau zijn dat het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan opmaakt, maar op dit ogenblik wordt dat niet gedaan omwille van financiële redenen. Dat is de grond van de zaak.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, ik dank u voor het zeer uitgebreide antwoord. We kijken vol spanning uit naar de omzendbrief. Met alle respect, maar ik wil nog zien hoe de Vlaamse overheid een aantal gemeenten een sanctie gaat opleggen. Daar ben ik echt benieuwd naar.

Een op de drie gemeenten heeft minder dan 10.000 inwoners. Ik blijf zeggen dat de overheid de gemeenten veel te veel lineair blijft benaderen, alsof een stad als Antwerpen en een gemeente als Mesen, met misschien 1000 inwoners en een gemeentesecretaris en twee personeelsleden, gelijk zijn. Zij krijgen precies dezelfde taken opgelegd. U kunt nu wel zeggen dat zij minder planregisters en dergelijke hebben, maar een aantal gemeenten zijn gewoon niet uitgerust.

De discussies met de besturen van ruimtelijke ordening over het structuurplan in Zuid-Limburg kunnen eindeloos blijven doorgaan. De heer Callens, burgemeester van Ardoeie, zegt dat hij dezelfde ervaring heeft. De visie van de gemeenten kan sterk verschillen van de visie van de provincie en van de Vlaamse overheid. Zo komen er dikwijls twee stijfkoppen tegenover elkaar te staan, en voor je het weet, zijn we alweer een jaar verder.

Wat betreft de stedenbouwkundige ambtenaren, is het belangrijk om goede kwaliteit in huis te hebben. Wij hebben zelf pas na lang zoeken eindelijk iemand gevonden. Ik hoor dat u een zekere soepelheid gaat invoeren ten opzichte van die ambtenaren. Bij ons moet die persoon bijvoorbeeld een zware opleiding van twee jaar volgen.

Wat de vertaling van de beleidsnota betreft, moeten we toegeven dat we nog ervaring zullen moeten opbouwen. We moeten kijken hoe gemeentebesturen daarmee zullen omgaan. Over de beleidsnota en het financieel vertalen is het laatste woord nog niet gezegd.

Minister Dirk Van Mechelen: De eisen die worden gesteld aan de stedenbouwkundige ambtenaren verschillen wel degelijk naargelang de grootte van de gemeente. Er wordt daar modulair opgetreden.

Ofwel stop je je vergunningregister in een database, ofwel stop je het er niet in. De grootte hangt af van het aantal gegevens dat ingevoerd moet worden. Het is ook een kwestie van willen. Willen we in onze gemeenten anno 2007 eindelijk weten welke vergunning men voor een bepaald bouwperceel uitgereikt heeft? Ik sta verstomd als ik zie hoe moeilijk het is om daartoe te komen.

Op het einde van de rit komt men wel tot enkele tientallen gevallen waarbij het een simpele ja/nee-vraag is. Daar heb ik wel oog voor. Met de bijsturing van het decreet, die nu toch in de finale fase komt, willen we de gemeenten een helpende hand aanreiken door nog eens te expliciteren wat het nu wel is en wat het niet is, of wat het wel zou kunnen zijn en welke stap dan moet worden gezet. Ik heb de parlementaire bespreking meegemaakt. Voor mij is dat zeer duidelijk, maar als men dat op provinciaal niveau in twijfel wil trekken, gaan we dat er desnoods nog eens helemaal decretaal in zetten.

Wij hebben een enquête gedaan bij de gemeenten die ontvoogd zijn en een plannenregister hebben. Daaruit blijkt dat het een kwestie van dagen en weken is, en niet van maanden. Het is een minieme inspanning in vergelijking met een vergunningenregister. Mits wat sensibilisering moeten we erin slagen om die plannenregisters heel snel in orde te brengen.

Met betrekking tot de kleine gemeenten kunnen er decretale aanpassingen gebeuren om intercommunale samenwerking decretaal mogelijk te maken, zowel op het vlak van het ruimtelijk structuurplan als op het vlak van de stedenbouwkundige ambtenaren. Iedereen weet al dat we in die richting gaan en dat men in die richting mag werken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de onderhoudspremie voor monumenten

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het laatste decennium is er een enorme inhaaloperatie geweest voor de restauratie van monumenten. Om dure restauraties in de toekomst te vermijden, is het van uitzonderlijk groot belang dat op

basis van kleine onderhoudswerken de monumenten in goede toestand gehouden worden. Zeker bij industrieel erfgoed, zoals molens, is het belangrijk dat het monument in beweging blijft, waardoor verval vermeden wordt. Daarom is het heel belangrijk dat met de onderhoudspremie een monument in goede staat gehouden wordt.

De onderhoudspremie voor monumenten bedraagt 40 percent van de voor betoelaging aanvaarde kostenraming. Voor een aantal monumenten wordt echter een verhoogde onderhoudspremie toegekend van 80 percent, met name voor die monumenten die opgesomd zijn in het besluit houdende het premiestelsel voor restauratiewerken aan beschermde monumenten, artikel 16, 2°.

De vereniging Levende Molens heeft bij de minister blijkbaar al aangekaart dat hierdoor een bijzondere situatie is ontstaan, waarbij voor het onderhoud van molenrompen 80 percent subsidie wordt toegekend, maar waarbij het onderhoud van werkende molens slechts voor 40 percent gesubsidieerd wordt. Ze melden in hun ledenblad dat de minister op de hoogte is van de situatie en dat medewerkers van de minister hebben toegezegd om dit probleem zo snel mogelijk op te lossen.

Mijnheer de minister, binnen welk tijdsperspectief zal het besluit gewijzigd worden, opdat onderhoudswerken aan molens ook een premie toegekend krijgen van 80 percent? Waarom wordt of werd er in het premiebesluit voor restauratiepremies en bijgevolg ook voor onderhoudspremies een onderscheid gemaakt tussen werkende molens en andere monumenten zonder economisch nut? Hoe staat het met de verhouding tussen de toegekende onderhoudspremies met 40 percent betoelaging en met 80 percent betoelaging? En zijn er de voorbije jaren veel onderhoudsdossiers voor molens of molenrompen ingediend?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, de vraag van mevrouw Rombouts komt mij zeer sympathiek voor. Zoals u weet, zijn wij voorstander van het behoud van onze molens en hebben wij het genoeg om tweejaarlijks de diploma's van molenaar te mogen uitreiken. Dat is telkens een heel leuke manifestatie, waarbij niets dan gelukkige gezichten te zien zijn.

Mevrouw Rombouts, u stelt terecht dat een goed en regelmatig onderhoud de beste manier is om ons waardevolle erfgoed te verzekeren en te behouden. Dat geldt vanzelfsprekend ook voor onze molens. Het is de enige manier om ingrijpende restauraties te vermijden.

Bovendien ligt de kostprijs van onderhoud veel lager dan van de dure restauraties achteraf.

Net daarom biedt de Vlaamse overheid al sinds 1992 een aantrekkelijk en uitermate toegankelijk onderhoudspremiesysteem aan. Het is niet verwonderlijk dat deze onderhoudspremieregeling een succes is: de eisen inzake dossiersamenstelling zijn relatief eenvoudig, de goedkeuringsprocedure is doorgaans zeer kort, en de wachttijd voor het bekomen van een premie is beperkt. Dat heeft alles te maken met het feit dat de minister zich daar niet mee bemoeit, en dat dit volledig administratief wordt afgehandeld door de administratie.

Met het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2004 tot het vaststellen van een onderhoudspremie voor beschermde monumenten, stads- en dorpsgezichten, is het toepassingsveld van de bestaande onderhoudspremieregeling aanzienlijk verruimd. De dubbele onderhoudspremie voor werkzaamheden aan bepaalde monumenten, die momenteel een probleem vormt, is een van de opvallende nieuwe elementen in dit besluit.

Mevrouw Rombouts, u verwijst in uw vraagstelling naar die dubbele premie, dus is het misschien aangewezen dat ik even nader toelicht waar dit vandaan komt. De dubbele premie in de onderhoudspremieregeling is eigenlijk gebaseerd op de bijzondere restauratiepremie die bestond in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2001, houdende vaststelling van het premiestelsel voor restauratiewerkzaamheden aan beschermde monumenten.

In de bijzondere restauratiepremie wordt enkel voorzien voor privé-eigenaars. De premie bedraagt 80 percent van de restauratieve kosten, in plaats van de modale 40 percent. Artikel 16 van dit restauratiepremiebesluit definieert expliciet welke monumenten hiervoor in aanmerking komen. Ten eerste: het betreft een molen die maalvaardig is of waarvan de restauratie de maalvaardigheid voorbereidt of betreft, die opengesteld is voor het publiek en waarvoor tussen de premienemer en de Vlaamse Regering een toegankelijkheidsovereenkomst is afgesloten. Ten tweede: het geheel of het gedeelte van het goed waarvoor een restauratiepremie wordt aangevraagd, wordt geacht geen economisch nut te hebben, is niet verhuurd en door de aard van de zaak niet van aard om verhuurd te kunnen worden. Inbegrepen zijn een hele resem van elementen, van bakhuizen, balies, balustrades en beelden tot zonnewijzers. Het goed is bovendien zichtbaar vanaf de openbare weg of permanent toegankelijk voor het publiek.

Het uitgangspunt voor deze bijzondere premie is dat monumenten zonder economisch nut, de ZEN-monumenten in ons jargon, monumenten zijn in de meest letterlijke zin van het woord. In het restauratiepremiebesluit wordt zelfs expliciet gesteld dat ze geen

economisch nut mogen hebben, en niet verhuurbaar mogen zijn. Ze moeten bovendien zichtbaar zijn vanaf de openbare weg, of permanent toegankelijk voor het publiek. Dat maakt dat ZEN-monumenten een quasi-openbaar statuut hebben, hoewel ze privébezit zijn. Een bijzondere tegemoetkoming, in de vorm van een dubbele restauratiepremie, is dus niet meer dan logisch voor deze ZEN-monumenten.

Voor molens wordt expliciet een tweede uitzondering gemaakt. Daarmee ben ik beland bij uw tweede vraag, met betrekking tot het onderscheid tussen ZEN-monumenten en maalvaardige molens. De expliciete vermelding van maalvaardige molens heeft allicht te maken met de vaststelling dat malen als een winstgevende economische activiteit kan worden geïnterpreteerd. Voor alle duidelijkheid: niet-maalvaardige molens en molenresten kunnen wel als ZEN-monument worden erkend. Kunt u nog volgen?

Het is echter niet waarschijnlijk dat molenaars nog veel winst boeken met hun maalactiviteiten op zich. Het restauratiepremiebesluit stelt bovendien ook hier de expliciete voorwaarde dat de molen in kwestie moet zijn opengesteld voor het publiek. Vaak gaat het dan ook over educatieve of sociale projecten, die niet de bedoeling hebben om winst te maken. Onder deze omstandigheden vind ik het verdubbelen van de restauratiepremie voor maalvaardige molens dus verantwoord. Bij de onderhoudskosten van ZEN-monumenten en molens kan eenzelfde soort basisbedenking worden gemaakt als voor de dubbele restauratiepremie. Daarom was het ook de bedoeling om in het nieuwe onderhoudspremiebesluit in het principe van de bijzondere premie te voorzien. In artikel 7 van het nieuwe besluit wordt zelfs een expliciete brug geslagen naar het restauratiepremiebesluit: "Voor de monumenten vermeld in artikel 16, paragraaf 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2001 houdende vaststelling van het premiestelsel voor restauratiewerkzaamheden aan beschermde monumenten, geldt een percentage van 80 percent op een maximumraming van 30.000 euro." Dan gaat het nog steeds over onderhoudspremies, en niet over restauratiepremie.

De verwijzing naar "artikel 16, §2", schept echter de nodige onduidelijkheid. Daar begint de ellende. Om te beginnen is artikel 16 van het restauratiepremiebesluit niet expliciet opgedeeld in paragrafen. Met "§2" wordt naar alle waarschijnlijkheid wel verwezen naar de tweede definitie in dit artikel. Dat stelt echter een bijkomend probleem, want de tweede definitie betreft enkel de ZEN-monumenten, dus de monumenten zonder economische waarde. De maalvaardige molens worden met andere woorden dus niet aangehaald. Volgens mijn administratie is dit geen bewuste keuze van de toenmalige decreetgever, maar veeleer een vergetelheid. Deze vergetelheid zorgde in het verleden niet

onmiddellijk voor een probleem. Maalvaardige molens werden gewoon als ZEN-monument beschouwd bij het toekennen van de onderhoudspremie. Een molen die maalt, wordt dus niet beschouwd als een molen die winst kan halen uit zijn economische activiteit.

Tot medio 2006 werden op deze basis probleemloos dubbele onderhoudspremies voor maalvaardige molens toegekend en uitbetaald. De Inspectie van Financiën en het Rekenhof hebben ondertussen aangedrongen op een meer nauwkeurige toepassing van de definiëring. Om problemen te vermijden krijgen maalvaardige molens daarom geen dubbele onderhoudspremie meer maar een gewone onderhoudspremie stricto sensu, volgens de decretale bepalingen van 2004 en 2001.

Om de omvang van het als dusdanig ontstane probleem te schetsen, zal ik meteen ook antwoord geven op de derde vraag, met betrekking tot de verhouding tussen 40 percent- en 80 percentonderhoudspremiedossiers. In de periode 2005-2006, de eerste jaren waarin het nieuwe onderhoudspremiebesluit effectief van toepassing is, zijn 1012 onderhoudspremiedossiers goedgekeurd. Daarvan kwamen 59 dossiers in aanmerking voor een dubbele premie. Dat is dus maar een fractie van het totale aantal ingediende onderhoudspremiedossiers. Specifiek voor molens waren er 60 onderhoudsdossiers, waarvan er nog 53 konden rekenen op een dubbele premie. De 7 andere molendossiers waren het 'slachtoffer' van de verstrengde toepassing van de onderhoudspremieregeling.

Daarmee beland ik bij het beantwoorden van uw eerste vraag over het tijdsperspectief waarbinnen het onderhoudspremiebesluit zal worden aangepast, zodat in de toekomst voor onderhoudswerken ook aan maalvaardige molens een dubbele premie kan worden toegekend.

Op 22 december 2006 werd ik met dit probleem geconfronteerd via een nota van mijn administratie, waarin mij werd gewezen op het probleem, en ook een oplossing wordt gesuggereerd. Ik citeer: "Er is twijfel ontstaan of de onderhoudspremie volledig analoog mag toegepast worden als de restauratiepremie, en ook een verhoogde onderhoudspremie voor molens mag toegepast worden. Aangezien dit initieel wel zo de bedoeling was, lijkt het opportuun om het onderhoudspremiebesluit zo snel mogelijk in die zin aan te passen, om alle misverstanden weg te werken."

Mijn administratie stelt dan ook voor om het onderhoudspremiebesluit aan te passen, zodat verwezen wordt naar het volledige artikel 16 van het restauratiepremiebesluit, en niet enkel naar de bepaling hierin inzake ZEN-monumenten. We hebben ons daar vanzelfsprekend mee akkoord verklaard en hebben de administratie de opdracht gegeven om de nodige documenten en besluiten voor te bereiden, het advies van de Inspectie van Financiën daarvoor in te winnen om een rechtzettings-

procedure voor de Vlaamse Regering in te leiden. Het is mijn bedoeling dat nog voor de zomervakantie af te ronden.

Ik heb ook gevraagd om te bekijken of met betrekking tot de gepasseerde dossiers er een juridische mogelijkheid bestaat om eventueel via een overgangsbepaling een en ander nog te remediëren. Dat is niet evident, gelet op de vrij strikte vastleggingsregels waarmee de administratie omgaat. Maar we lossen het probleem op.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Ik ben blij dat we beiden het probleem inzien. We kunnen inderdaad in twijfel trekken of de maalvaardigheid effectief wijst op een winstgevende activiteit. Ik begrijp ook dat u zegt dat de regelgeving wordt toegepast. Ik verwacht op korte termijn actie om de zaak recht te zetten. Alvast dank daarvoor.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
